

over Afgangskort i et Antal, som svarer til dens eget Medlemsantal. Det er dog aabenbart, at der er en væsentlig isinespringende Forskjel derpaa, at det skulde være en Fligt, som skulde gennemføres under Strafrutjel, at være tilstede, og saa dette, at man skal overlade til Kommunalbestyrelsens Medlemmer at kunne komme tilstede, eller ialtfald at lade Andre, som maatte ønske det, træde i deres Sted. Det er mig ufatteligt, hvorledes det ærede Medlem gjentagende har kunnet komme tilbage til den formentlige Uoverensstemmelse mellem Udvalgets Stilling paa disse to Punkter. Naar det ærede Medlem fremdeles har udtalt, at det ikke engang var sikkert, at Straffeanstaltens eller Fængslets Inspektør var tilstede foruden Politimesteren, og sagde, at hverken ved Høbro eller Næstved havde Inspektøren været tilstede, idet han ikke skal være tilstede, hvor Henrettelsen ikke finder Sted i Fængslet, da forstaar jeg heller ikke, at denne Indvending kan gøres mod Flertallets Forslag; thi Flertallets Forslag gaar jo netop ud paa, at Henrettelsen skal foregaa i et til en Straffeanstalt eller et Fængsel hørende indelukket Gaardsrum. Forudsaetningen er altsaa, at Henrettelsen foregaa i en Straffeanstalt eller et Fængsel, og dermed er det altsaa givet, at netop efter Flertallets Forslag maa de nævnte Inspektører være tilstede. (Modsigelse). Dermed er det givet, at de skulle være tilstede, Straffeanstaltens Inspektør, hvor Henrettelsen foregaa i Gaarden ved en Straffeanstalt, og Fængslets Inspektør, hvor det foregaa i Gaarden ved et Fængsel. (Modsigelse). Hvis det foregaa i et Fængsel, kan det tænkes, at det er Politimesteren; men det ærede Medlem har ganske overset det, der er et Hovedudgangspunkt, nemlig at Henrettelsen skal foregaa i et saadant Gaardsrum som af mig betegnet, og her har han heller ikke været opmærksom paa, at medens det i Regjeringens Forslag hedder: „Livsstraf fuldbyrdes ved Faldøge i et indelukket Rum“, uden at der tales nærmere om dette Rums Vidde eller Begrændsning, saa gaar Flertallets Forslag netop ud paa at gjøre det klart, at dette Rum ikke skal være et indskrænket, lidet og inævert Rum, men netop et større Rum, som giver Plads til en ikke ganske lille Forsamling. Derfor er det udtrykt i Betænkningen, at man egentlig fra første Færd af havde været tilbøielig til at henlægge Henrettelser til større Anstaltens Gaardsrum, fordi der der vilde være Plads til en større Mængde; men naar man dog har taget Fængsler med, saa er dette sket af Hensyn til, at der jo gives Landsdele, hvor der endnu ikke er og maaste heller ikke kom-

mer større Anstalter, men hvor der derimod tilfældigvis er Fængselsbygninger, hvortil der hører rummelige Gaardsrum. Men desuden skal jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det i Udvalgets Betænkning er udtalt, at Forudsaetningen er den, at Henrettelser kun maa foregaa i større Anstaltens Gaarde eller i Fængselsgaarde, der ere saa rummelige, at der virkelig kan blive Plads til et større Antal Mennesker, saa at det altsaa er saa langt fra, at Udvalget har villet indskrænke Offentligheden, at man tværtimod har villet sikre sig, at det blev til, hvad man med Sandhed kunde kalde en Offentlighed, skjøndt denne vilde blive ordnet og reguleret. — Den anden Bemærkning, som jeg maa sige nogle Ord om, er den, at det skulde være af Mistillid til Befolkningen, naar man vilde forandre den fulde Offentlighed til, hvad man her kalder den begrændsede Offentlighed. Jeg tror, at jeg har anført de Grunde, som have bevæget Flertallet til at anfæ den nuværende uindskrænkede Offentlighed for høist uheldig. Jeg kan henholde mig ikke blot til, hvad der i denne Retning her i Thinget er sagt af Andre og af mig, men ogsaa til, hvad den høitærede Minister har sagt desangaaende. Det forekommer mig, at det er ganske uberegtiget at ville sige, at der derigjennem skulde udtales nogen Mistillid til Befolkningen; tværtimod tror jeg, at man med større Ret tør sige, at det er Kjærlighed til Befolkningen, som har ført til, at man vil forhindre den fra at blive ledet, fristet eller lokket til at overvære saadanne Skuespil, som kunne fremkalde, opægege stygge og raa Følelser hos de Tilstedeværende, og det i desto høiere Grad, jo mere umodne og jo mindre befæstede de maatte være. Ser man tilbage paa de offentlige Henrettelser, som have fundet Sted her i Landet — og her ved tænker jeg ikke netop paa den allersidste — saa tror jeg, at det maa erkjendes, at der næsten ved alle Henrettelser i den senere Tid har fundet Scener af den affyrligste Naahed Sted, Scener, som i høi Grad have været egnede til at fremkalde slette Videnstaber og til at fremkalde Ideer og Tanker, som maaste hidtil havde slumret hos disse Personer. Jeg tror, at man gjør vel imod den store Masse, naar man slaar en Bom for, at den fristes til at deltage i saadanne Skuespil, og jeg tror ogsaa, at man værner om Samfundet ved saavidt muligt at affaste de Fristelser, som kunne ligge i slige blodige Skuespil. — Bemærkningerne om Presdens Repræsentanter skal jeg i dette Øieblik ikke skænke nogen som helst Omtale. Derimod maa jeg gjøre en Bemærkning overfor en Udtalelse fra det